

Čuk na pal'ci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via G. Pavellina. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik Franc Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter višine v vrstni črni stolpa L. — 80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto II. GORICA, dne 10. oktobra 1923 št. 29.

Kdor pri dnarcih vam sedi - ga ne briga „a-bi-či.“

DOBER TEK!

Neki Anglež, lastnik velike trgovine, je potoval po Kitajskem. Slučaj je nanesel, da je prišel tudi v mesto Kaghang. Mandarin tega mesta ga povabi na kosilo. Anglež kosi z velikim apetitom, posebno mu tekne mastna, rumena pečenka; pa nainkrat mu šine v glavo neprijetna misel: Kaj, ko bi bila to mačka? Slišal je, da Kitajci posebno radi jedo mačke. Sklene toraj povprašati. Toda Anglež, ni znal besedice kitajski, in mandarin ni besedice angleški. Anglež kaže s prstom na pečenko in vpraša: »Miau, miau?« Kitajec pa odkima z glavo in reče: »Hou, hou!« Bila je namreč pavja pečenka.

DOBER IZGOVOR.

Peterček je hotel na sosedovem vrtu jabolko ukrasti. Sosed ga zasači in bi ga dobro našeškal, da ni o pravem času odnesel pete. »Počakaj, Peterček, ti bom nekaj povedal«, upije sosed za njim. »Oh,« odgovori Peterček, »tako majhnim dečkom, kakor sem jaz, še ni treba vsega vedeti!«

RAZBURJEN.

Zdravnik: Varovati se morate vedno, da se ne razburite.

Bolnik: Ali še kaj družega, gospod zdravnik?

Zdravnik: Potem pa piti smete samo vodo.

Bolnik: To mi je pa nemogoče, že misel na to me razburja.

VEDNO DRENİK.

Gospa: Ali ste gospodu profesorju povedali, da sem ravno pri toaleti.

Služkinja: Gotovo, milostiva, toda on je odvrnil, da isto lahko preložite na pozneje.

SE POZNAJO.

A.: Včeraj sem bila z nekim tujcem, bankirjem, povem ti, tako debelo listnico je imel.

B.: Pokaži jo sem!

Ministrov sin je Pepček mali, nam oče blagorje deli, uči sam sinčka dnarce šteti in nikdar laški „a-bi-či“.

Saj ni mu treba abecede, minister že postane kdaj in za odloke proti „pari“ ni treba glave bogvekaj.

Pač treba je srca kol skala, bolj trdo naj je ko denar; dobi kolajno, če zadavi in uniči teh Slovencev par.

REŠENA DENARNA KRIZA.

»Kako je mogoče, da tebi nikoli ne zmanjka denarja?«
»Kako, kako? Popolnoma naravno dragi Frsk! Od nekoga si sposodim 100 lir. Ko te potrošim si pri drugemu izposodim 200. Vrnem prvemu 100 in še vedno mi ostane 100 za moje potrebe.«

RAZLIKA.

Zkovka je bila na letovišču in je prejela nakaznico. Citajoč na kuponu, kaj ji mož piše, razmišlja: »Miljon poljubov mi pošilja in samo tisoč dinarjev. Bolje bi bilo, da bi bilo narobe.«

VSPEN OGLASA.

»Ti Zk, ti je li kaj znano, če je imel kaj vspela oni oglas v »Edinosti«, da išče mlada gospodična z bogato teto moža?«
»Kaj pa, znano mi je in sicer, da se je bogata tuta ravno včeraj poročila.«

MODERNO.

»Zk, ali znaš kake klobuke homo nosili po zimi?«
»Kakšne? Ti si tepec, Frsk. Moderni so vedno veliki klobuki, torej bodo gotovo večji od sedanjih.«
»Kako veliki?«
»Izgleda, da bodo tako veliki, da jih bodo morali nositi za nami »servi di piazza.«

ZENSKA POLITIKA.

»Vidiš, Mary, ko se jaz oženim, hočem imeti kar 3 služkinje.«
»To je malol Imela jih boš lahko kar deset, dé Marica.«
»Deset?!«
»Sevedal Eno, pa drugo, pa tretjo itd.«

SAJ JI JE ZNANO.

Gospica (v družbi gospoda, kateri je pripovedoval razne stvari in končno prišel tudi na nesramnosti): Dovolj, gospod, bodite tiho, vedite se bolj dostojno, kako se predrznete v moji družbi kaj tacega pripovedovati. Sicer pa mi je itak že vse znano.

- V čem se razlikuje naš učenec prvega razreda od učitelja v prvem razredu?

- V ničemur; oba se nič ne razumeta.

Gorica, 10. oktobra 1923.

Mi laški Slovenci smo pa res srečni ljudje. Najprej so nam obljubili »Nebesa na zemlji«, pa ne vemo, ali resnične, ali fiste, ki jih v »stejatruc« igrajo. Potem so nam obljubili na vrh še vojno odškodnino, dali so pa malo, da nas denar ne pogubi, ki je pogosto v telesno in duševno izkušnjo. Vina se ne more prodajati, samo zato, da ga lahko doma popijemo. Enako je z drugimi pridelki. Vse je samo za nas! Da lažje počivamo, so odrinili od dela toliko naših ljudi, delavcev in uradnikov, da je kar veselje. Ker so spoznali, da se naši igralci zelo trudijo za veselice, so iz velikega človekoljubja začeli prepovedovati veselice, pač pa so dovolili ples, saj se še zemlja sama od sebe vrtil. — Tako nas počasi rešujejo vseh zemskih nadlog in lahko pričakujemo v kratkem, da bomo zleteli v raj, čist kot angelčki.

Kajti njih ljubezen gre tako daleč, da ne morejo videti, da si naši ljudje ubližajo vid z branjem knjig in časnikov. Temu rodu ni mogoče pomagati. Prilagodni rod mora biti rod analfabetov in posvetil se bo lajanju. Zato se otroci ne bodo več učili v materinščini. — Zljali bodo v znani predvojni koroški recept:

miza — tiš,
riba — fiš

in nič znali. Rešeni telesnega in duševnega dela bodo postali kulturno vredni, da jih ogreva to toplo južno sonce na veke, amen!

Pravijo, da gre reforma še dalje. Tudi mleka slovenskih mater ne bodo več smeli piti otroci. Baje premišlujejo, kako bi to ukrenili. Eni so mnenja, da naj jedo dojenčki že prvi dan bigulne, da se z mlekom slovenskih mater ne napijejo kakih državi škodljivih snovi. Drugi pravijo, da bi bilo boljše, da sploh nič ne pijejo. Najbrže bo ta predlog obveljal z ozjrom na gospodarsko stanje v deželi.

Tako bo slovenski jezik počasi popolnoma odrezan (če bodo naše matere to dopustile) in v Rimu ga bodo kot svinjskega v solati pojedli. To bo slavje fisti dan!

Čuk bo pa od danes naprej pozdravljaj vsakogar z »miza — tiš, riba — fiš«. Jezika pa si še ne bo dal odrezati; mlade Čukce bo pa sam doma učil slovensko abecedo:

L—o—a,

kaj laži kultura velja?
ČUK NA PALCI.

A.: Zakaj so premestili slovensko gimnazijo iz Idrije v Videm in ne v Gorico?

B.: Zato, da Videm poslovenijo, ker Gorica, je že tako slovenska.

Kje je gorila?

Afrikanska krasokca, lepa kakor rajska ptica, pelje dojenčka na izprehod. Zaseduje jo gorila, ki se je v njo zaljubila. Kdor jo poišče, naj jo pošlje Čuku na palci in dobi zanjo knjigo, če doloži še L. 3.—

Matlov:

Mala konfuzija.

(Humoreska).

Krčmar Jereb je bil slabe volje. Nedelja je bila in ob nedeljah zvečer se precej stoji. Njegov natakar je moral v svojo rojstno vas k pogrebu svojega brata. In ravno sedaj je mogel umreti njegov brat, se je hudoval Jereb sam zase, »ko je vendar vedel, da pride za soboto nedelja. In po vrhu pride danes tudi zaročenec moje Fanice. Pa saj mi je Tone obljubil, da pošlje namesto njega kakega družega natakarja. Ma je že štiri. Moral bi biti vsak hip tu.« Tako je godrnjal mojster Jereb, popravljal prte in brisal kozarce na mizah. In baš ko se je nehal hudoovati sam nad seboj, so se vrata krčme odprla in v lokal je vstopil mlad človek z malo torbico pod pazduho. Takoj se je Jereb spremenil ter mu šel veselo naproti.

»Dober dan, gospod Jereb«, nagovori novodošli uljudno.

»Bog daj, Bog daj dobrega in dosti. Oblečeni ste pa preelegantno. Frak lahko obdržite, toda rokavice morate sleči.«

»Kakor zahtevate gospod Jereb,« odvrne mladenič nekoliko osupnjen, »toda dovolite mi, da Vam povem moje okolščine.«

»Pustite pa miru Vaše okolščine, saj sem gotov, da se bomo razumeli.«

»Hvala Vam tisočera, gospod Jereb.«

Mladenič je stopil par korakov naprej, ter mu hotel podati obe roki, toda Jerebu ni ugajala taka intimnost.

Mladenič se je čutil nekoliko užaljenega. Jereb pa je mislil sam pri sebi: čudno človeče to, pa saj je samo za en dan. Glavna stvar je, da bo znal postreči gostom.

»Ste že povsem navajeni izvrševati Vaš posel,« vpraša Jereb mladeniča.

»Saj Vam mora biti menda znano, da ne, toda upam, da v kratkem času...«

»Dobro, dobro, le pridite z menoj v klet, kjer so sodi z vinom; tamkaj se bova dogovorila tudi glede cvenka.«

»O gospod Jereb« odgovori mladi mož z vso odkritosrčnostjo, »po pravici Vam povem, da nisem lačen na denar.«

Gospod Jereb je začudeno odprl usta, kajti slišal je to v prvič, da natakar ni lakomen na denar.

»Vi ste predobri, gospod Jereb, in jaz se bom počutil srečnega, ako mi bo mogoče koristiti s čem Vaši družini.«

Jerebu se je kakor sanjalo. Ali je blazen ali pa tako hudooben, da se tako fino obnaša v kake druge svrhe, si je mislil.

»Tedad hočete očistiti kozarce,« vpraša Jereb.

»O, z vsem veseljem Vam hočem biti v korist.«

»Naprej torej; tu je klet, kjer najdete vodo in vse potrebno za Vaše delo.« To rekši ga pelje v prostor, kjer je bilo nastavljeno vino in pivo.

Jereb ni še prilomastil iz kleti na površje, ko je začul krik v gostilni:

»Hola, botega! Kaj nikogar ni?« V krčmi je bil drug mladenič vesele narave, z malo torbico v roki.

»Evo me, takoj pridem« je odgovoril Jereb, medtem ko je oni tolkel po mizi.

»Česa želite?«

»Česa želim? Mar me niste pričakovali?« Jerebu so se odprle oči. Aha, dejal je sam pri sebi, »to je zaročenec moje Fanice.« Takoj si je obrisal umazane roke ob hlače, ter mu z odprtimi rokama skočil nasproti.

»Izvolite... izvolite sestri,« je silil Jereb.

»Mi je žal, da ima moja soproga, dokaj počela v kuhinji in Fanica ji mora pomagati, toda vsak hip bodo tu.«

»Meni se pa zdi, da je tu eno pasjo figo dela — saj ni živega psa v krčmi!«

Jereb je povsili glavo in mrmral: »Fanica pa mi je pravila, da je izvenredno pohleven.«

»Res je,« pravi glasno, »da

Pozor, slovenski stariši!

S prihodnjim šolskim letom 1924 se otvorijo po celi deželi šole s kitajskim učnim jezikom.

Odposlalo se je že v Mandžurijo po učne moči, ki prispejo še tekom te zime na svoja mesta. V posebnih kurzih se bo poučevala tudi culukafrščina, in plesi tango in moša.

Stariši!

Da ne bo nepotrebne muke, ki jo bodo morali prestajati v bodoče otroci z učenjem tujega jezika, vas pozivljamo v imenu človekoljubnosti, da rodite v bodoče same kitajske otroke, pustite jim rasti dolge kite!

Zora puca, bit'le dana!

sedaj ni nikogar, a pomneje bo soba natičeno polna.

»Tedad bo tudi plenk,« de mladenič in poriba kazalec s palcem.

»Kako je nesramen,« godrnja Jereb.

»In akto na mizo, gospod Jereb, računči čisti napravijo trajno prijateljstvo. Koliko mi boste dali?«

To pa je bilo Jerebu preveč.

»Gospodine, Vi ne dohite moje hčerke. Nel Fanica ne bo Vaša; jaz se upiram tej ženitvi.«

»Verujem, da je ne dobim, pa saj jo tudi ne maram, ker sem oženjen.«

»Oženjeni ste že?«

»In oče dveh otrok!«

»Se to po vrhu. A to je pa preveč.«

»Saj ni res! Jaz pa upam še na kake dvojčke, če ne trojčke.«

V tem trenutku se je začul v kleti strašen ropot, kakor bi se cela skladanica krožnikov kotalila v brezno. Takoj nato pa se prikaže vrh stopnjic mladi mož z belim predpasnikom, ves bleđ in tresoč se, po vsem životu.

»Oprostite, samo zadnji krožnik se mi je izmuznil iz rok.«

»Moj Bog,« vslikne Jereb, »sedaj mi manjka garnitura 24tih krožnikov, ker eden manjka.«

»Ne, ne le potolažite se. Saj so vsi v črepinjah.«

Jereb je postal togoten kakor pes.

»In Vi hočete biti potem še natakar?«

»I seveda! Še nikdar v življenju nisem bil, a tudi ne bom postal natakar.«

»Kdo pa ste tedaj?«

»Student filozofije sem, kaj Vam ni Fanica to povedala.«

»Fanica... Jerebu je obtičal v grlu odgovor.

»Vi ste...?«

»Gotovo Stanko Intihar sem, student filozofije, ter sem prišel, kakor Vam znano, danes oficijelno vprašati za Vašo Fanico.«

»Pa da, z veseljem, z veseljem je hitel Jereb, ki bi se rad izmuzal iz te sitne situacije.«

»A kdo ste potem takem Vi,« vpraša drugega.

»Natakar sem,« odgovori ta. Vaš Toni me je poslal k Vam za danes v pomoč.«

»Oh, konfuzija,« vzklikne Jereb. »Oprostita mi oba, zlasti Vi, dragi zet. Sedaj pa pridite takoj k moji ženi in Fanici.«

»Bom imel še kozarcev za užitivati?«

»Pustite me, za božjo voljo.«

»In onih 24 krožnikov?«

Natakar: »Bom jaz druge prinesel za svatbo in jih ne pozabijem, ker ne filozofiram z njimi.«

Dva sveta.

»Kaj mi je za vse drugo,« je dejal soprog svoje soprogi, ko si zame cel svet.«

Služkinja v sosednji sobi je to čula.

Malo na to je sedel na stol v sobi, kjer je ta pospravljala in dejal:

Gospodična Zofi, Vi ste ves svet zame!«

Služkinja: »Moj Bog, kako hitro ste pozabili na oni svet lam notri!«

Gospodar: »Molčite Zofi, sveta sta dva: stari in novi svet.«

Seškali bomo!

Ko zima prikima čez goro in plan, Andrejček, se zgani, ne bodi zaspan! Harmoniko vzemi in hodi na pir, in dobro nategni meh kakor hudir. Ko tiste je dneve veselo povsod, tudi bo v Dragi vse šlo naokrog. Se Pepi bo ženil se svojo čeco, ti bos mu pa godel oj tam za pečjo. Iz hribov visokih privandra fantič, i kaj si izmisli prebrisani ptič. Posestvo je lepo, to nekaj velja. In sadnega drevja, ki žganjice da. Sem hodil k sosedom, na pudlč al' dva, zdaj ga imel bom cel sodček doma. Če hiša je slaba, če stog je podrt, saj naš je pač ženin z denarci podprt. Od doma mi dajo res doto lepo, saj radi me majo, in lahko dajo. Saj oče bogat je kot Krez bil nekdej, in kakor je tudi: sam Rotšild sedaj. In k puncji podviza se neke noči. Lepo se oblizne in jej govori: »Če res kaj me ljubiš, posestvo mi daj, in jaz ti obljubim ta zakonski raj. In ktera deklica bi vjela se ne, če kdo ji obljubi, sladkosti te vse. Pa sta govorila še cele noči,

jih take lomila, da zrajtat se ni. In gta zgovorila, da vzameta se. Se to bo zgodilo predpustnega dne. Le urno na delo, korajža velja, saj velik si, ženin, za hrasta si dva. Tobo pa godec, svetujem že zdaj, ne šparaj harmonik, in »force« jim daj. Ko bodo plesali, nam šlo bo vsem v smeh, ti pa le godi, da počti ti meh!

Analiza.

»Razloži mi, Frsk, kaj znači pravzaprav beseda šef.«

»Ne znam.«

»Oh, pečena žaba. Ti res nič ne znaš. Vidiš, to je človek, kateri je vedno pred teboj v pisarni, ko Ti zakasniš in vedno zakasni, ko prideš Ti zgodaj v pisarno.«

NA IZLOŽBI (razstavi).

Tu v Prištini so priredili veliko poljedeljsko razstavo, na kateri je bila kar v II. paviljonih zastopana kosmetika. Moj kolega iz Kranjske in jaz sva si jo natanko ogledala.

»Vidiš,« mu pravim, »vidiš kako je zastopana vsa naša industrija, v kratkem ne bode noben kmet kupoval tuje izdelke.«

»Dobro,« mi odgovori, »ali čemu bode kmetom kosmetika?«

»Saj to ni za kmeta temveč za kmetice, katere so redne odjomalke pomad, pudra in brilantine.«

Odivši, sam premišljeval na marsikatero opazko Čuka in sem prepričan, da poljedeljska razstava ne more biti brez parfumerije.

Čukova „ne-marela“

(Glas iz občinstva)

Kdo bi si mislil in vendar se je v sedanjem prosvitljajem stoletju našel nek človek, ki nosi marelo, kateri je s pomočjo Galilejevega izuma — namreč drobnogleda — iznašel in dokazal pri Čuku grozno pregreho — »ne-marelo«. (Tiskarski škrat: Glej, da ne napraviš lumparije in ne zaplišeš: nemoralo.)

Razumno je, da je kakor vsak iznajditelj tudi ta izkušal svojo iznajdbo uveljaviti in jo oznaniti širnemu svetu.

A pozabil je še nekaj. Moral bi ta svoj izum tudi patentirati, sicer so danes ali jutri prikaže iza kakoga plosta sličan umetnik, ki bi mu prevzel težko pridobljene latorike na polju iznajdb.

Bog zna, po kolikih študijah je ta naš iznajditelj prišel do tega zaključka. Umovno je, da drži podrobnosti svojega izuma strogo tajno. Na splošno se je dognalo sledeče:

Operiral je z specijelnim 10 tisočkrat povečevalnim steklom, v primeru razdalji od naslovne Čukove strani in je po dolgem trudu in buljenju oči zapazil ter po nadaljnjih poskusih tudi dognal, da je Čuk brez marele.

Ravno potom uporabe tako finega drobnogleda je dotični gospod videl to, kar mi navadni zemljan s prostim očesom še nismo opazili.

Sedaj pa je naročil pri neki slavni češki steklarni ultra-specijelno 1 milijonkrat povečevalno steklo lastnega izuma, s katerim naj poschna v ta namen sestavljena komisija dožene vsa grozota teh Čukovih pregeh.

Sestavil se je tudi odbor, ki bo nadziral sklad za napravo spomenika temu nositelju in propagatorju marele. Nazadnje se je našel še navdušen rodoljub, ki je dal na razpolago odboru njivo repe in korenja, ki naj bi služila za kovanje krasne kolajne, katera bi se najdijtelju podarila ob priiliki odkritja spomenika.

Čuk, ki ima izboren želodec pa tudi ostre kremplje, bo lahko prebavljal te in enake neutemeljene očitke in zraven služil še v zabavo in razvedrilo.

Sirna slovenska javnost, ki ljubi tako Čukove kratkočasnice, kakor izumiteljevo marelo, ključ slednjemu na mnoga leta, podpisani pa ga bo kandidiral za častnega člana dobrodelnega zavoda na Studencu.

Jaku Makaronič.

DVOGOVOR.

»Mislím, draga moja, da ne morem v gledališče s svojim starim klobukom,« de Žk svojej ženi.

Ona: »Naravno!«

Žk: »To sem si predstavljal, zato sem kupil za nocojšnjo predstavo samo eno vstopnico.«

ŽK PRAVI:

Na žalost ima naša nova domovina neke razlike in sicer: Srbija, Hrvatska in Slovenija je imela prej velike glave, medtem ko ima sedaj Jugoslavija samo veliko gospodo.

Pozor!

V. decembru t. l. izide

Čukov koledar

s šaljivimi slikami, humoreskami, kratkočasnicami itd.

Pozor!

ČUDNO SE MU VIDI.

Žk odpre škatljo sardin in razlaga svojemu sinu:

»Vidiš sinček! S temi ribami se hranijo ljudje, v morju se z njimi hranijo večje ribe.«

Sinček: »Dobro papa, ali čudno se mi zdi, kako neki odpirajo ribe te škatlje.«

Potujoči biškoti.

(En hec v štirih prizorih.)

I.

U Sišk' je stanovala Johanca in svoj gud prazenvala. Edn je potru na vrata.

Johanca: »Noter!«

Gospod Kocmur: »Buh dej, Johanca, buh dej, srček moj, nedoužen.«

Johanca: »Zdov, moj star Kocmur!«

Kocmur: »Pr mejš, Johanca, viš kmal' b' pozabu, de j' dons toj gud. Orka štelaza, koko b' me blo žou, če b' zares pozabu. Pa vseglj nistem.«

Johanca: »O star lde se že spuznaja na svetnikel! Kua pa tam u rokah držiš, Kocmur?«

Kocmur: »Kua držim? En škrnicel beškotu sm prnesu zate, koštrun moj.«

Johanca: (malomarno vrže na mizo ovitek). »Sej t' ni blo treba nč nost!«

Kocmur: »Oh, na mejhna reč, kua češ, sej veš koko, nel! Pa men ni treba nobenga dat, veš. Uodpr, keder bom jest stran šou. Serbus, Johanca.«

Johanca: »Adijo, Kocmur!«

Kocmur (po stopnicah grede, sam zase): »Prekleman se pusto drži, ampak k' bo škrnicel utprla, seu drgač zarezala, k' bo namest beškotov taužent dinarjev noter najdla.«

II.

(V istem prostoru se je znašel devetnajstletni mladenič elegantno oblečen z radostnim in prijaznim obrazom.)

Johanca: »O Zane, moj mal Zane, kua j' pa tebe sm prtesl. Ze tolk cajta te ni blo! Kua pa misleš. Al sa te u toater za kulisenšibarja angažiral?«

Zane: »Kurcetirken, imaš pa res čuden frdoht name. Del sm imov, sej veš koko nel! Dons sm pa pršou zeto, k' je toj gud, ampak prnesu t' pa nč nsem, sej veš koko je, ne?«

Johanca: »Mouč no, mouč, kdo pa ut tebe kej če. Jest sm kontent sam de s' pršou. Dons se greva skep u Tivoli guncat na guncence, kar mouč!«

Zane: »Krucenal gavge, kok' je men žov, de ne morem jet dons stabo. Pa glih dons, viš hudimana. Moren jet ubiskat na moja stara teta. Pumisel, ne je glih tko imé koker teb'. Pa j' morem jet gud vošet, te star burkel. Sam to m' je žou, k' nam nč ud te uherne cuprnice dubu.«

Johanca: »Pukaš se prjazn ž no, morde t' bo pa vseglj kašne knofe udrinla. Orka luj, puglej Zane, glih prov! Vzem ta škrnicel beškotov, pa j' dej, de jih bo grizla, ta cajt j' pa na luštna pridga nared'!«

Zane: »Tu j' pa res fajni; sam škoda, de j' nauš ti pol mela, Johanca. Kar u kalop grem ke!«

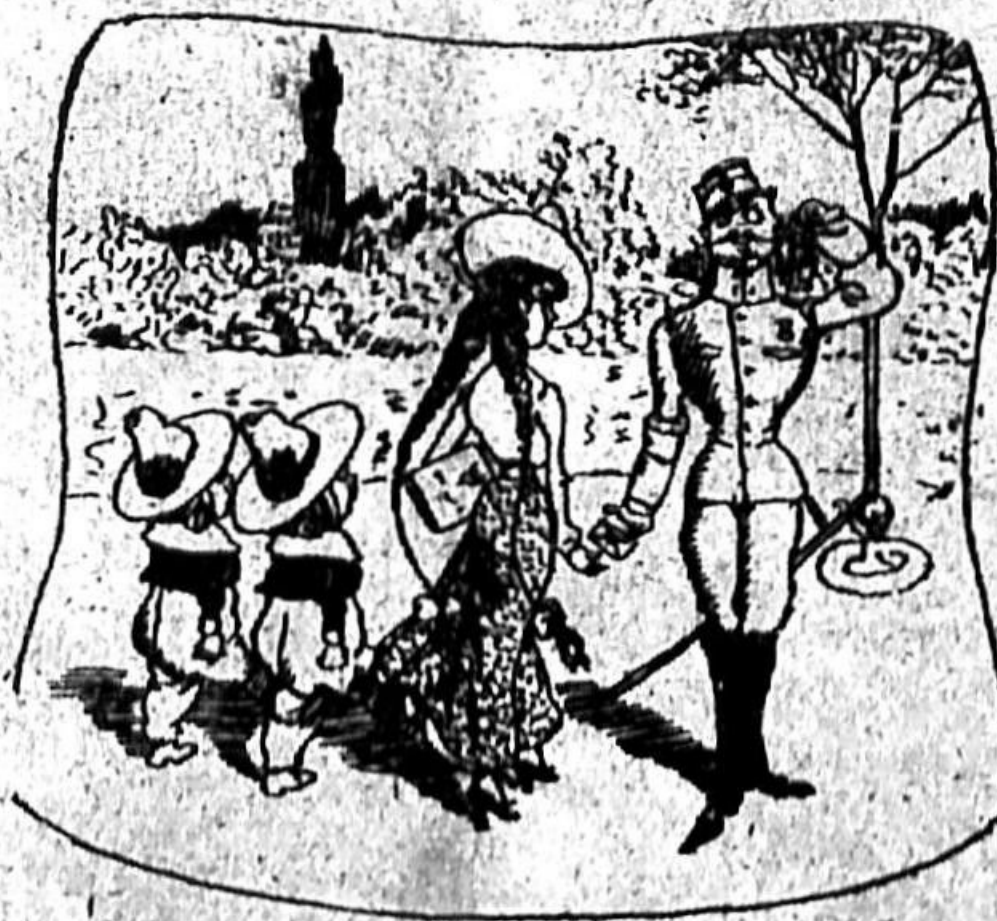
Johanca: »Jest ne maram za beškote, ampak sam zate!«

(Pozdravila sta se pročej prijazno, nakar je Zane stekel iz hiše).

III.

(V hiši tete na Poljanski cesti.)

Kjer ljubezen govori - tam še mačka oslepi.

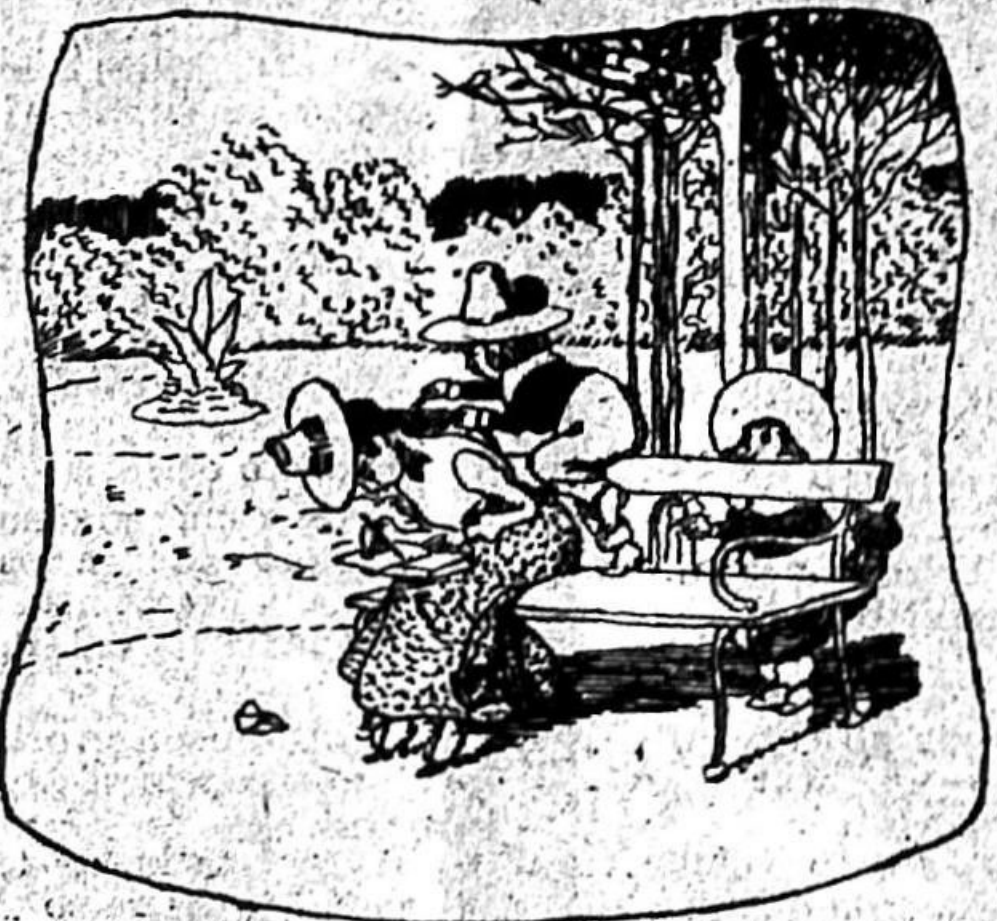
Pipe in Pepe na sprehod gredo, vodi jih Minka, deklé prelepo.

Sreča na poti jo lepčkan vojak, pismo da skrijaj ji vitek junak.

Sede na klopico, vsa trepeta, v pismu možganov je pol, pol srcá,

Pipe in Pepe pa mislita zdaj, da naredila katero bi vsaj.

Ona zamišljena v pismo strmi, Pepe pa naglo na delo hiti.

Odreže najlepši nje glave ji kras, dva čopa prekrasnih rujavkastih las.

Zane: »Buh Vas uhran, teta dragal Koko Vam kej gre? Še sto let de b' žvel, kaj teta?«

Teta: »Koko s' prijazen Zane; na le kušen me, če se š' ne zdám prestara.«

Zane: »Kua, Vi stara, sej ste še frisen, koker gautroža.«

Teta: »Oh, koko s' žleht, Zane!«

Zane: »Prou neč, tetka lbež niva, Nate, uzemite ta škrnicel. Kar je noter, tu j' Vaše. Druzga ne morem, sej veste, koko je, nel!«

Teta (hvaležno): »Ja pa s' res fajni fant ratou, Zane. Ti s' zrastu do tisteh ldi, k' šenkava jo in neč več ne, dubivajo.«

Zane (se je namrdnil): »Pol pa grem, teta, adija!«

Teta: »Kaj, kar nankrat, pa še ne ubjameš me nel!«

Zane (tekoč ven): »Nimam cajta, teta, adija!« (sam zase godrnjaje): »Na, afna zgrbančena, kua sm prefeterov. B' blo bolš, de b' beškote u Iblanca vrgu.«

IV.

(Se v hiši tete.)

Kocmur (ki je soproj stare tete): »Luba moja, dons je toj gud... na vzem ta mejhen šenk ud tojga zvestoga muža. (Izročil ji zlat okrasek).«

Teta: »Ti s' pa zmirej priden... in pa fajni gusto maš. Češ en beškot?«

Kocmur: »Za kua pa ne, če ga maš.«

Teta: »Kar vzem tam s tista ga škrnicelna, k' mi ga je glih zdej naš nečak Zane šenkov.«

Kocmur (vzame vrečo, jo spozna in prebledi. Segel je v njega in našel ovitek s tisočakom in na njem svoj lastno-ročni napis: »Moji carikari Johanci.« Z vso naglico je smuknil ovitek v njegov žep, nakar je Kocmur globoko vzdihnil.)

Teta: »Dej no tud men en beškot, sej ne misleš morda vse sam požret.«

Kocmur (jo debelo pogleda, vrata se zapro in Kocmur je bil že na ulici.)

Narodna Knjžarna
v Gorici, Via Carducci
št. 7.

V HIŠI Goriške
Ljudske Posojilnice

PIJANCEV PREDLOG...

Sodnik: »Vas moram kaznovati na deset lir kazni radi pijančevanja in to že dvajsetič.«

Obtoženec: »Gospod sodnik, saj to bi se dalo še uravnati. Bodite tako prijazni in dovolite mi abonament; morda bi se dalo na ta način kaj znižati.«

Pripovedovanje JAKA MAKARONIČA

(Nadaljevanje.)

Mogoče je kdo izmed Čukovih čitateljev opazil, da že nekaj časa ni več opisanih mojih vojaških dogodiljav in ne zgolj, in marsikateri je gotovo vprašal po vzroku moje odsotnosti.

Morda so si častiti bralci v svoji bujni domišljiji že predstavljali ubogega Jaka Makaroniča; pakočega se na raznju v krogu črnih Afrikancev, ki željno pričakujejo mastno pečenko, ali v žrelu kake divje zveri daljne Libijske puščave.

Nič strahul! Še vedno sem živ in zdrav, čeravno vsled preoblega žrtja pašte kmalu sam sebe ne bom več spoznal.

Resnica pa je ta, da sem bil zelo hudo bolan in sicer na žepni suši, kateri se po latinski pravi »mankacibus soldacibus«. Že takoj, ko sem prišel k vojakom, se je ta bolezen pojavila z nenavadno silo. Čeravno sedaj malo ponehava, pa je že po vojaškem zakonu, in po tarifi za činkvino določeno, da spremlja vojaka dokler nosi suknjo belo. Zato se ta bolezen tudi imenuje kronična vojaška bolezen.

Če se ne motim, sem Vam zadnjič povedal, kako sem dospel do določenega letališča, kjer naj izkažem mojo naravno nadarjenost za zrakoplovstvo.

Namesto, da bi mi razkazali zrakoplove in drugo take priprave, — ki jih dosedaj žali bog še od daleč nisem videl — so mi ti lumpi postavili v vrsto in:

lup-ki, lup-ki gor in dol, nositi v roki strelni kol, kakor poje ne vem že kateri obupani vojaški pesnik. In še tekati sem moral skoraj vsaki dan.

Res začudilo in obenem ujezilo me je to njihovo nepravično postopanje napram meni. Potemtakem je gospoda v Gorici brezpotrebno konstatirala dragoceno bombaževino v moji zbrihtani butici.

Nekega dne nas je gospod z tremi traki na rokavcu, kateri nas je dnevno učil senoslama ali po laški lup-ki, postavil v krog, ter nam začel nekaj pridigati.

Seveda sem ga razumel vse, dokler je molčal. Sreča, da sem tu dobil dosti fantov iz naših krajev. Seveda je bilo tudi med temi največ takih, ki so razumeli toliko, kolikor jaz, a nekaj jih je pa le bilo, ki so znali »kapišo«. Potom teh tolmačev sem vendar dognal tu pa tam kako besedo.

Predaval nam je o vojaški časti in odlikovanjih. Vprašal je med drugim; kaj mora vojak napraviti, da je pokopan z vojaško častjo. Vsi so ostali z odprtimi usti. Najpogumnejši reče, da mora biti vzoren vojak.

»Ni res,« odgovori gospod profesor.

»Mora biti hraber,« reče drugi.

Priveže narobe ju vrhu glave,
kako se režita in gresta smetje.
A čudom se čudi nje zvesti vojak,
ko predse zagleda zakad svoj zdaj tak.

»Tudi ne,« mu odvrne g. komandant, ter vpraša isto mene.

Nekaj časa sem ga gledal, toda ko so mi stvar raztolmačili, sem se mu odrezal:

»Težka stvar. Da je vojak

pokopan z vojaško častjo, mora biti pred vsem mrtev.«

Zasmejali so se vsi, ko sem jim to povedal, a jaz sem se sam pri sebi režal, in mislil to so osli, ker še tega ne vedo.

NESREČA.

Vojak se večinoma vežba v naravi in tako smo tudi mi začeli. Frsk, kateremu ni nikoli dovolj menaže, si je kupil 3 jajca in za vsak slučaj 2 zavojca tobaka. Tekali in skakali smo celo predpoldne. Na odmoru samozavestno segne Frsk v svojo torbico, da bi si privoščil jajca. Zastonj prometava po torbici, jaje ne najde. Jezno preobrne torbico, iz katere, se mu izlije nekaka zmes jaje in tobaka. Razbila so se mu namreč jajca pri tekanju in se po mešala s tobakom, kateri se je odvil. Nekoliko časa gleda na to zmes pred seboj, nato se pa žalostno obrne proti nam in reče: »Sedaj mi povejte ali naj to zmešnjavo jem ali kadim?«

IN VEDNO FRSK.

Zk in Frsk sta si spekla prašička in se začela prepirati, kateri izmed njiju naj prične jesti. Sklenila sta, da ležeta spat in kdor lepše sanja, ta naj ima prvenstvo pri jedi. Rečeno, storjeno. Oba zaspita in ko se prebudita, začne Frsk pripovedovati svoje sanje: »Odprla so se mi nebesa in na visoki lestvi so se pokazali angelci. Namigovali so mi, naj pridem do njih. Jaz sem vedno odkimoval in ker so angelci neizprosljivi, so prišli po lestvi do mene in me začeli siliti po visoki lestvi vedno više in više...«

»Da, da videl sem to,« pravi Zk »in misleč, da te ne bo več nazaj, sem kar sam prase sne-del.«

Pomisliti je treba.

»Ali sem bil res tako pijan, ali se mi samo sanja, da sem prišel sinoči po glavi iz gostilne, po vseh štirih domov, po nosu po stopnjicah in po trebuhu v posteljo, se z blazino zaodel in imel noge pri vzglavju. Če je to res, sem pa bil v resnici krava.«

Pravijo

Pravijo, da ni nič izvanrednega, ako se čakovski fantje mobilizirajo na pehob tujih fantov, ter so ob vsakem vremenu že pripravljeni.

Pravijo, da sta zlatinč v nedeljo 2 stratega AMORJEVE armade na Kalcah pod Vilharjevo lipo tako navdušeno opevala romantične Brkinaka poljane, da sta pozabila na vse prestatne bridkosti vojnega gorja. Grozeči Jupiter na Snežniku jima je večkrat jemal vid, pa to ni motilo, pač pa njih počitno navdušenje še bolj povečalo. Prežeta bojnega duha za v bodoče, sta sklenila še tečajšo medsebojno vez, ki naj ju spaja za vedno. Čuk, ki je čepel skrit na bližnjem hrastu, je to videl in vsled strahu le na tihem jima želel vso srečo. Zivelci ponomalcil!

Pravijo, da je pobiralka novčanice Postojnskega kina odstopila vse neštete dole je oferto za nabavo pristnega domačega oglja iz brinja Postojnskim carisainam, ki so slastno segle po tem najmodernejšem sredstvu, ter se valed njegove izdatne uporabe prelevile iz kraških blondink v pristne južne more.

Pravijo, da je gospodična S. iz Herpelj sklicala vse herpevske in kozlanske »frajlice« z namenom, da sestavi društvo, koje se bo glasil »Nestopirs«. Društvo bo imelo nalogo loviti Čuka.

Pravijo, da so herpeljaki ponočnjaki napeli vso moč v svrhu, da vlovijo Čuka. Naročili so pri eni svetovnoznani fabriki, tam nekje v Romuniji, pripravna železa za loviti tiče. Pravijo, da bojo na vsako hišo nastavili najmanj polovico takšnega železa, in na zvonike in stare hraste kjer se po navadi Čuk ustavi.

Pravijo pri nas v Vipavi, da ni prišel Čuk »mašingvera« v cerkev na kor, pač pa velik daljnogled. Videl je veliko »lovšijo« tržkih punc, pardon »frajlic«, če je čna lepše oblečena kakor druga Čuk nasvetuje nežnemu spolu več skromnosti in manj »štimačnosti,« če hočejo dobiti katerega fanta. Drugače se zna zgoditi, da dobi katera »frajlica« v zelo kratkem času moža iz slame.

Pravijo v Vrhpolju, da je neko dekle iz D. posetilo »jugelce« v Vrhpolju. Dobila si je kavalirja ter se je šla »jugat«. Okoli stoječe gledavce je temeljito prepričala, da je sovražnica hlač.

Pravijo na Slapu pri Vipavi, če Čuk obleti vse poti in grabne, ter se ob ob vsak debel kamen spodtakne in posluša po ogleh razna predavanja, o resničnih in sproti izmišljenih orgijah, zato zmožnih fantalinov, naj se potrudijo še par korakov dalje do cerkve ob nedeljah in praznikih, ter naj z bičem v roki izžene tiste moške pod korom, ki neprctrigoma glasno predavajo in sekundirajo med pridigo. Nadalje naj se Čuk zaleti parkrat okrog cerkve za onimi postopač, ki ne znajo najti poti v cerkev.

Pravijo, da Šmartenki fantje niso nikoli kupovali svilenih nogavic ter mrež za na glavo šmartenskim puncam, ter tudi zaradi tega nimajo suhih žepov. Gotovo je pa, da imajo suhe žepce fantje z juga, kar le ti so jim kupovali mreže ter svilene nogavice.

Pravijo, da se sužidska dekleta strašno hudujejo nad Čukom, ker jih še vedno ne pusti pri miru. Ker poviševalnega stekla nimajo pri rokah, da bi ga videle in ujele, mu pa nastavlajo zanjke. Čuk je pa oprezen pič.

Pravijo, da niso v Rakovcu popolnoma zadovoljni s svojim »klepotcem«. Postavili so ga na brdo, kjer je izpostavljen največje burja.

Pravijo, da se je napeljal brezzični telefon iz T. Loma na Log; ob katerim so Lozani sklicali tajno sejo ob luninem svitu.

Pravijo, da so fantje v Lomu jako pobožni; namesto mašnih knjig, nosijo pesek s seboj na kor in ga po dekleh mečejo.

Pravijo vrhovske punce, da oni dopisnik, kateri je pisal zadnji pravijo o njih, nima niti toliko v glavi, da bi pravijo, katere piše sam skladal. Pripisuje jih iz drugih listov. Če greš spovedi in se spoveš iz knjige izpravevanja vesti, ne pa kar inš na vesti, bo tvoja spoved malo vredna. In dopisnik, kateri prepisuje pravijo iz drugih listov, je malo vreden s svojim »pravijo« vred.

Pravijo, da v Trstu pri Sv. Jakobu ni nikoli nič važnega, ker se o Sv. Jakobu v pravijo nikoli ne čita.

Pravijo, da Frak je zelo jezen na Zka, ker ga imenuje budalom in ravnotako pravi Frak da stari Zk ne dopisuje v Čuka temveč, da ta Zk moga biti Zk novega kova ali sorte.

Pravijo, da Frak ne zahaja več v dvorano, ker se vse norčuje iz njega s tem, da je šel v Jugoslavijo samo na uro gledat.

Pravijo, da bodo ljubljanske frajle začele kaditi lajfe mesto cigaret. Čuk naj pride pogledat če že tudi kaj čikajo.

Pravijo, da so Govejski in Trnski fantje na zadnji dražbi javorjevih palc, imeli ogromen dobiček.

Pravijo, da ni res da Govejskim fantom punce ostajajo, ko nobene nimajo.

Pravijo, da Skrlanski fantje ne grojo niti iz vasa, odkar so bili v »Čuku«.

Pravijo, da so na Svinah med dekletih veliki prepiri, naprošen je Čuk, da naj jih pomiri.

Pravijo, da je »vancana« kmečka frajlca »kratkokrilka« z lepo polikantni čevljički prišla k delavcem na travniku, ki so sejo sušili ter se jim je ponudila porogljivo v pomoč. Odgovor je dobila, da takih delavk, ki hodijo s »pobilkanimi« čevljički na senočet — ne rabijo. Namrdnila se je ter se molče oddaljila, nakar ji je sledil porogljiv smeh!

Pravijo, da se postojnski glavbar boji za stolce, da mu ga kralj palčkov ne odnese, zato je kraljestvo palčkov prepovedal.

Pravijo, da postojnska občina išče še enega izrednega komisarja, da bo de lepake lepil po novo, od občine izgotovljenih tablah.

Pravijo sedaj, ko je Starovaška republika sprejeta v zvezo narodov, da je imenovala kot svojega delegata viteza »3julijo«.

Pravijo, da je postojnski mojster prosil za vsprejem v zvezo mojsterčkov.

Pravijo, da je domenska uprava postojnska najela lovskega čuvaja, ki je hujši od vsake lišice in kune ali volka.

Pravijo, da so ženske iz Svinega sklenile stavko, da ne bodo več po nepotrebnem sukale jezika, in držale rok križem pred hišami, zato ker jim je neki moški privoščil, da se jim naredo žulji na jeziku.

Pravijo, da so nekateri Ležeški fantje ostali brez »moštafa«, ker so skozi cele mučne noči nepretrgoma delovali za končno preučanje carine na kavo. Ko je pa gozdno ministerstvo izvedelo za njihovo burno delovanje, jih je z naredbo »Karltruppenkreuze« odlikovalo. Če se jim pa dozdeva, da je odlikovanje prenizko, naj se obrnejo do Čuka na palci, kateri jim lahko poviša.

Pravijo, da se je v Šempolaju ustanovilo dekliško društvo »Obrekovan«.

Pravijo v Št. Vidu pri Vipavi, da je Čukov dopisnik, najbrže zaspal spanje pravičnega, ker se nič več ne oglasi. Pa ni res. Eccomi ancora qua.

Pravijo istotam, da odkar trgatve je v deželi, fantje vsi so bolj veseli. Poprej h dekletom so hodili, zdaj bodo pa le vince pili. Ni jim hnar, za solze vroče, ki dekleta jih ceče. Svoje srčne rane in pekoče, si oni z vinom ohladi.

Pravijo, da so poprej pravili v Št. Vidu, da bo zelo malo vina. Zdaj pa pravi Jernejc, da ga je »ku hudiče«.

Pravijo v Št. Vidu pri Vipavi, da dekleta nestrno pričakujejo, da se povrne domov letnik 1902, in pravijo, da v trinajstih mesecih, ko so živeli med našimi južnimi brati, da so se gotovo naučili bolj gorko lagati.

Pravijo, da Kozanci bi res radi deli kisat veselico, ali primanjkuje jim kisa. Zato je Kozanski veselčni odbor naprosil Vipolskega predsednika, da jim pripravi pristen kis, katerega naj pošlje po pošti.

Pravijo, da so sklenili Novomeščani, da bodo samo tako dolgo še pili, da spijejo vse vino gostilničarjem. Čuk pa ve, da gostilničarjem ne bo zmanjkalo vina, ker vedno pripeljejo novega.

Pravijo, da Novomeške gospodične ne znajo plesati, pa to ni res. Čuk je bil zadnjič v Narodnem Domu in jih je videl.

Pravijo, da Novomeške gospodične lažijo za tulci, pa to ni res. Čuk je sam videl, da pridejo tulci k njim.

Pravijo, da se Novomeške gospodične nočejo omožiti, pa to ni res. Čuk je bil zadnjič v Novemestu in bi lahko tri poročil en dan.

Pravijo, da Novomeščanke rade pijejo kavo, pa to ni res. Čuk je bil zadnjič v Novemestu v kavarni in videl, da so pije šnops-petelinčke.

Pravijo, da so Novomeške gospodične štmano pa to ni res. Čuk je prišel v Novomesto kot tujec pa so ga vse rade imele.

Pravijo, da služi občinska dvorana v Št. Petru na Krasu za shrambo praznih vinskih sodov in za plesno dvorano mišim in podganam, mesto za kulturne prireditve.

Pravijo, da si gosp. postojnskega kina, odkar je odšla njena spremljevalka, ne pušira več oči z ogljem, ker nima še popolne prakse, ter čaka da odpro v Postojni žolo za »mazanje obrvi in olepljavo kože«.

Pravijo, da Novomesto ni za Gorjanci, temveč pred Gorjanci, pa Čuku je vseeno, on se ne spozna tako dobro na zemljevid.

Pravijo, da je neki Vilson v Brezji, ki nosi pošto v dve ali tri vasi, pa se torbe ni; Čuk bi mu jo dal, pa se boji.

Pravijo, da imamo v Baški grapi dve osebi, ki vedo od vsakega posebej, kakšne grebe ima. Zdaj pa nam ne bo treba hoditi k spovedi, ker

so naši grehi javni. Prosimo pa, doletne osebe, da nam dajo tudi javno odvezo.

Pravijo, da je Gročanski mežnar kaznovan od županstva, ker je preteklo nedeljo pozabil naviti uro v zvoniku. Zato so vsa dekleta zamudila ples v bližnji vasi.

Pravijo, da so Gročanska dekleta že precej stara, zato tudi jako »kumšna«. Zrcala ne rabijo, kajti kadar se med seboj skregajo, povedo ena od druge, kakšne da so.

Pravijo, da so Herpeljci ratall pobozni, odkar jih je Čuk okluval.

Pravijo Herpelske pupe, da kako more tista spaka od Čuka vse videti in slišati in nič ta zlodej ne zamolči.

Pravijo, da obloški fantje zato nosijo postrani klobuk, ker med njimi še ni nobenega, ki bi bil šel na »puššnops pit«.

Pravijo, da bo hudojužensko Izobr. društvo tudi letošnjo zlmo tekmovalo z medvedom na »rekordu« za spanje.

Pravijo logarske punce, da ne marajo biti več mlade zato, ker bi sicer ne moge dobiti mož po svoji starosti, ker se tudi fantje starajo. Zato pa svetujemo fantom, da ni treba naročiti mašine za punce predelavati, ampak rajši mašino za kulturo izdelovati.

Pravijo, da so morali podmelski študentje ob veselici, vsled obilnega obiska iz Sel, Tenuljn in Klavž po šebreljsko širiti dvorano.

POZOR! POZOR!
IZ DESKEL.

Kaj si vsega ženske ne zamislijo! Šišale so praviti, da so se vršile po svetu raznovrstne tekme, kot: v plevanju, spanju, bdenju, itd. Da pokažejo tudi pri nas svojo naprednost in da vzbudijo v »kulturnem« svetu zanimanje, — so si vmislile tekmo — v ljubimkarnju in sicer z južnimi fanti. — Oña »cocola«, katera bo najdalje in ob enem največje število »giovanotov« v smislu *Ti amo mio tesor*, najbolj zabavala, — prejme v dar umetniško izdelano kolajno iz repe, okrašeno z pristinimi bigoloni, visečo na repu arenge. — Tozadevne vaje se že vršijo vsaki večer in če ni preveč jasno — tudi po dnevu. Do sedaj se je izkazala za najstrašnejšo neka gospodična, katero — po sodbi strokovnjakov — skoro gotovo doleti ta velika čas, da doseže rekord in tako tudi omenjeno medaljo.

Interesantom bo naznanjen dan in prostor tekme v najnovjši izdaji »Domačih kvant.«
Lupski.

IZ SEDLA.

V Sedlu čudne se stvari gode če fantič spregovori le mim grede z dekletom, se oglasi jih stor: s teboj moj fant govoril se bo, meni je obljubil že roko. Beseda slednja njih je kvanta, vsaka se boji za fanta, da bi samica ne ostala, kot stara tetka žalovala. Pri sami strašni misli ti, ji solze silijo v oči, ker vsaki v zakon se mudi. Čuk bi vam svetoval le to, naj vsaka lepo marna bo, ko pride tisti sporni dan, ji prstan bo poročni dan, brez kvant in drugih homatij, brez jeze in brez ljubosumnosti.

SLOVO PEPITU Z ROJANA.

Ker res ste prebrisan in pesnik celo pošiljam v verzih pozdrav v slovo. Mostiček, potoček, bijondin, rožmarin, vse prišlo na vrsto, mi obudil spomin. Sem daleč od doma, to veste, ni dvoma.

Ko srce grenijo mi urce bridkosti, brž Čuku kaj pišem, sem polna radosti.

Za enkrat ne maram nič Vaših nasvetov, če tudi bi bili od zlatih predmetov. Medajce ne iščem, ker nisem za od-

dana, jaz hočem za vedno devica ostati. In Vam tud »očade« ni treba metati, ker ste se že davno naučil zibati.

Marija z Rojana.

Prvo veselje.

«Poglej, Ema, kaka se smeje najin Francelj; česa se tako zelo veseli?»

«Ker je tako zgodaj zrel za prvi razred ljudskih šol in mu ne bo treba čakati šest let, da zraste.»

«Kako to misliš, Ema?»

«I, nič ne razume in nič ne zna povedati...»

ANALIZA.

ŠE EDEN RADIČEVEC.

Zagreb, Kavarna, Zbirališče vseh miroljubnih meščanov. Predpoldne. Borzi podobno vrvenje.

«Oho! gospod Svarzi! Vas ih niht see!... Vi nosite znak Orjune? Odkedaj ste pa vi orjunaš?»

«Ize... zajt gestern...»

«Pa kako se je to pripetilo?»

«Dises cajg... Orjuna je pri meni naročila — ize — sehcig, tauzend jugoslovenskih! znakov.»

KORAJZEN FRSK.

Stali smo v vrsti na dvorišču vojašnice in major naš je hotel poizkušati ako se ustrašimo

strela. Nenadoma potegne samokres in ustrelil pred nami v zrak. Vsak izmed nas je zatrepetal, samo Frsk ni trenil niti z očesom. Major ga pohvali v pričo vseh. Frsk pa mirno stoji in reče majorju: »Res je, gospod major, da nisem zatrepetal, zato vas prosim, da mi daste čiste spodnje hlače.«

PRAVA LJUBEZEN.

Frsk je zelo rad govoril poetično. Neki gospodični je razkril srce in pri tem se krčevito zaklinjal, da samo nji polaga srce pred noge.

Odgovorila pa mu je: »Ako v resnici hočeš, da nekaj leži pred mojimi nogami, kupi mi preprogo.«

Pismo.

Karisimo mio Poldo!?!

Tu mi skrivi ce se inparo per taljansko lezer e skriver. Ma ti digo che ami mi par šaj pezante cvesto jezik. Un gorno ke seon enda en Trst a no ge go enkontra um racago ma saj te šom pju bel ti el me ga dimanda kvanto dopra per fin Nabrežina mi non šo kome voleva risponder ti te kapist che te se inpari de vojaki. Ma beleca mia so za paštanca, al-tro non ti poso adesso skriver che devo portare late. Prendi asaj kaldi šaluti

da tuva per sempre sun te penšata

Tilka.

Tapetnika so našli :

Malik Staniko in Vrabc Hubald, Trst:

Prišla je gospa Borštnikova, pokukat v sobo če je tapetnik doma. Pa kako se začudi, ko ni ga nikjer: »Kam šel je ta zcludi, presnet, tapetnjor?« — Kaj še ga ne vidiš? Pogledj ga, kje jel Za tabo je. Slišiš? Za hrbtom ti jel Na hrbtu je tvojem naslonjen z roko, iz vrčka pa vleče sedaj prav močno. Zatorej, gospal za en drugi »shot«, primi tapetnika, ga vrzi čez plot! Tj Čuk pa, moj dragi, do doberj si mož do prav je narjeno ne vrži to v koš!

France Leskovec, Ljubljana, jo je tako zasokrožil:

Tapetnik tapetira, zraven muzicira; Borštnikova gleda; kako se matra »reva«. Saj res da je sobota, treba priden hiti, ko se neha robota, kajd po dnarce -- piti. V pondeljek: »oj, oja, ga ni bilo takoj. Borštnikova vpila, »najrajši b'ga ubila.« Tapetnik pa si misli: »saj pondeljek je »plava«, dopoldan v gostilni, popoldan pa bo »spava«. Borštnikova iskala povsem ga in povsod, zaverč se jokala, šla gledat clo v kandot.

Emilija Strakelj, Tolminski Lom:

Ahoga ti ženiča, kak' se mi smiliš ti, ker na hrbtu dedec »šabno ti sedi. Ne maram predrzneža doma jaz gledati, ljubši mi bo knjiga, katero pošlješ mi.

Vida Čebotin, Rodik:

Udobila sem tapetnika, lenobneža, prevzetnika. Bi se hotela z njim ženiti, hi mogla vedno ga nositi, zato le Čuk naj te ima, on vesti s tabo res se zna.

Albert Ravbar, Komen:

O presneti ti slikar, pondeljkar ti prosneti, kaj ti tole nič ni mar, da se skrivaš zdaj po svetli; sram te bodi do ušes, našel sem te, prav zares!

Josip Terčič, Sempolaj:

Poglejte ga, tapetnika, možička, kratkopetnika, gotovo česa se boji, da skrit in tiho tam čepi.

Franc Lavrenčič, Podraga:

Tapetnik prebrisan, se dobro je skrtil ga težko je najti, kje neki bi bil? Napenjal sem pamet in starca iskal, da pamet bi kmalu iz glave bil dal. Naposled mi šine v glavo še ta: še Čuka obrni, od kje pripablja. Pogledj ga, hudirja, se skriva čepi, in s kapo na glavi ljudem se smeji.

Fale Krapež, Gorica:

Obručal sem, obračal, tapetnika iskal. V nedeljo on se vinea preveč je nacudjal. Sedaj, ko čak je dela, seve, nikjer ga ni. Gospa pa išče, kliče: na hrbtu ti čepi. Ker on preveč popiva, in »mačka« rad redi, da enkrat se poboljša, tu, Čuk, ga pošljem ti.

Jos. Suligoj, Beča:

Tapetnik se je skrtil, ker je v nedeljo v rožcah bil. Delati se mu ne ne zdi, ker »ladko vince mu diši.

Jaz drugega mu ne povem, ker mu pravzaprav ne smem, kakor malo več naj je, in malo manj v gostilne gre.

Suc Milan, Komen:

Neumne glave res si bil, da si se tak' slabo skrtil, zato naj zdaj te koneč bo, pošljam se pozdrave sto.

Ena, Fani, Lojze in Pepca so ta-

petnika dobili, tako jo zasohli. Tapetnika prehitro smo dobil, premalo se je skrtil, gotovo se ga jo preveč napil. Na hrbtu babici sedi, in nogo na lestvici drži. Zatorej Ti pošljam ga nazaj, ker se itam ne dopade Bog ve kaj.

Marija Kranjc, Ponikve:

Tapetnika iskala, dobila ga takoj, prebrisan je ta piček zares da, da je joj. Izposodil si je truplo, od gospoda in gospé, samo glavo ima svojo, in konce še nogé. Ima zato tri glave, a trupl pa le dve. Če ti to prava spaka naj Čuk mi koj pové.

Marička s hrbečka:

Ne mislila poslati ti lire ne dveh ne treh, a ker »lehtaš«, »sitnariš«, le spravi jih v svoj pekl! Knjigo ukupim sama si v »Narodni bukvarni«. Ti pa lire shrani za kavico v kavarni. Tapetnika tud' nočem, ne maram za tak stam, radi mene hodil, bo sto in sto let sam. Se noge in roké si vsodil je drugod, zato paj gre solit se našenljen tak gospod! Pa tebe tada Čukec, imela bi zelo, na palci bi sedela, držala se lepo. Če Sova ti izdahne, ne bodeš večno sam? Le pridj po Maričko in pelji jo v svoj hram! (Če Sova mi umrje, če to se kdaj zgodi, gotovo, da boš prva, Marička draga ti! In najina ljubezen bo vredna počen groč, gotovo da nezvesta nikoli mi ne boš. Te jaz bom ljubil zvesto, če bodeš lepih lic, še bolj, če boš za doto prinesla kaj petic.

(Čuk.)

Zidarič Marija iz Praprovske črne gore:

Tapetnika sem našla, pošljam ga nazaj, to vam je res lep človek, to bil bi direndaj. So žepi vedno prazni, zaslužka ni nikjer, zato pa le vstani, morda dobiš kaj lir.

Tapetnika so še našli: Karol Valencič, Nadanje selo; Mici Črnigoj, Trst; Ivan Rustja, Určnasela; Indijanar iz Ljubljane; Ljudmila Vogrič, Tarviso; A. B. Metlika; Pavel Hlodnik, Veror; Gizela, Volčjadraga; Ivanka Frank, Trst; Kodrič Danica, Trst.

Nekaj verzov brez soli lahko vselej v koš zleti, a zato le nič zamere, naj se drugič oglasil

Pravijo.

Pravijo ona dekleta, ki se spreha-jajo med tednom zvečer ob ledim do Plobove ravni, da se že toliko ogub-ljejo od poti, da jih ne bojo ledni-ske ženske v nogo rebale in Goreški fanti srečavali.

Pravijo, da na zadnji veselici S. K. P. v Postojni je bilo toliko vina, da ga je naša »mala J.« gospodom za vrat zlivala.

Pravijo, da je v Koprivišču na Me-darji priredil bivši kr. stražnik re-kordni ples, pri katerem je dobil sve-tovni rekord po peturnem plesanju.

Pravijo, da Dolarska dukleta se ze-lo jezijo na »Čuka«, ker jih nikoli ne obišče. Upamo, da jim Čuk kmalu iz-polni to željo.

Pravijo, da bodo ustanovili v Ko-

pravišču društvo »pomolnih vasoval-cev« ter so že izvolili predsednika.

Pravijo, da so ogrinski fantje priro-dili na Okroglici javen in modern ples, na eno stano piškavo pihalo.

Pravijo nekateri Belška dekleta, da naj njih dopisnik molči, zdaj ko so krotanji odšli. Gorenski fantički naj ostanejo kar lepo doma, dokler se bodo na okna ozirali. Saj nam je pa tudi ljubši Čuk na palci.

Pravijo, da so Vipavski fustalaci obljubili Čuku, da mu bodo kljun raz-bili, ako jih ne bode pustil pri miru. Pa tega ulso še zmožni, ker obstoji cel fustalarski klub iz samih brezpo-selnih čevljarskih, mizarških in kot-larskih vajencev in nekaj študentov in šolskih paglavcov.

Pravijo Zagonci čudno, da Čuk ni še našel naše vasi, pa to prav nič čud-nega ni, zato ko nobene ceste v Za-gon ni, če bi cesta v Zagon bila, prav gotovo bi Zagonke v Čuku bile.

Pravijo, da ni lepše vasice kot je Zagon, zato ko ni nobene lepe cestice in nobene lepe stozice do tle vasiop, zato pa pravijo, da ostajajo šenske sautee. (Pride la.)

SELE PRVI

Zdravnik je nekjo stavil o-sepnice. Ko jo že končal delo ter pospravljaj orodje, so se

odprla zdajci vrata, in v sobo je stopila žena z enoletnim o-trokom v naročju. Nejevoljen reče zdravnik: »No, no, to jo menda vendar zadnji?« — »Oh, gospod doktor,« odgovo-ri žena sramežljivo, »šele prvi je.«

OJ TE ŽENSKEL

Profesor (dijakinji, ki se ob-naša divje v šoli): To vam pra-vim, 5 dijakov mi je ljubše, kot edna od Vas!

Dijakinja: Meni tudi, gos-pod profesor.

Stanovanje se pdda v najem v GORICI, VIA ORZONI 11.

MOBILJE O. BERNT

GORICA, — Piazza d. Vittoria 21 na Travniku) Tel 69.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA
Via Carducci 7 v bliž gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.
:: Vrvi, biči, bičevniki, masli, čila, barvila. ::

Sveče, vesek, kadila.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.
Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

Znana slovenska tvrdka

JOSIP KERŠEVANI
mehanik, puškar in trgovec
Gorica, Stolni trg. št. 9 (desno)

se priporoča slavnemu občinstvu za nakup najboljših šivalnih strojev Original Mundlos Nemških tovarov, katere jamčim za dobo 25 let. Poduk v umetnem vezanju, krpanju in šivanju brezplačen. Tako imam tudi najboljša dvokolesa znamke Kolumbia Ameriških tovarov, katere jamčim 2 leti, vse dele spadajoče v mehanično in puškarsko stroko.

Delavnica in popraviljavnica
Stolni trg št. 5.

:: Goriška Ljudska Posojilnica ::

v. z. z. o. j.

Gorica. Via Carducci šte. 7 I. Lastno poslopje Križišče tramwaya. - Najstarejši slov. denarni zavod v Gorici — Ustanovljen l. 1883.

Obrestuje navadne hranilne vloge po 5 %. Na od-poved vezane vloge obrestuje po dogovoru naju-godnejše.

Sprejema vloge na tekoči račun.

Daje svojim članom posojila na vknjižbe, menice in zastave, ter jim otvarja pasivni tekoči račun.

Uradne ura za stranke od 9 - 12 in od 15 - 17.

Ob nedeljah, praznikih in sobotah popoldne se ne uračuje.

Listnica uredništva.

Podpleče. Vaš dijalekt je zletel za enkrat v koš kot bi imel peruti; pošljite še, bomo videli. — **Kozlje.** Kosečke sove se po kanalih igrajo kino, s tistimi, ki imajo svetle rige krog kapce. Tu je pa dobral — **Gorenjopolje.** Fabrika od drota je pogorela; punce, ki rade pijejo, so se vpijanile, da niso mogle prečitati Čuka; fant, ki bo dal 500 lir, ko se oženil, se še ni oženil; 18 zajcev, ki jih je ubil neki lovec še ni pečenih; zadnja pa je taka, da še vsebine ni mogoče povedati in je še z največjim treskom šla v koš. — **Hrašče.** Novo kolesarsko društvo, ki se vadi ob luninem svitu, bi bilo Čuku še po volji in bi se opisal, če bi se. Reže ne ustrašil, ki je brz zadaj prišla. — **Nekdo.** Povoljal sem, pa nisem mogel spoznati, kdo mi je pisal brez podpisa. Ker, nisem

policiski pes, da bi dopisnika izsledil, sem vas zagnal v koš. Amen! — **Streliška.** Vse dobrodošlo, samo honorarjev ne plačujemo, smo med zastojkarji in med: urednik sam piši, če nič ne dobiš! Lepe pozdrave! Ostanite nam vseeno zvesti! — **Ledine.** Poredni ste. Pustite no, punce, kakršneoli naj bodo, niso vam po volji. — **Slavinje.** Tega ne razumem. — **Goče.** Ples in večerja za dekleta, ki je šla po vodi, vse je zletelo v koš: voda, večerja in dekleta. — **Predjama.** Malo kočljivo, ker je take stvari težko kontrolirati. Zato: v koš! — **Sestanež pri pipi** bi moral biti boljše pisan. Pa drugič. Tudi slika ni za priobčenje. — **Solkan.** Strupeni pa ste za devet škorpionov, duhoviti pa niti za eno pasjo figol — **Postojna** pa zna biti tako, osebna, da kar poka. Dajte, no, dajte počasi! — **Slap.** — **Vipava.** Za danc ne vse. Pa drugič, v malo drugačni obliki. — **Vrsnik.** Smo vrgli v koš. —

V. Otok. Hvala za poslano, toda preosebni stvari ne moremo priobčevati. — **Gospod S.** Hvala vam sicer za vaš dopis, v katerem se tako dobro potegnate za Čuka proti napadom. Toda kljub vaši dobri volji je šlo v koš radi tega, ker se Čuk ne misli spuščati v polemiko tam, kjer se skrivajo pod plaščem napadov drugi nečisti in prozorni nameni in ker ve, da naš narod rabi danc slovenskega čtiva in zopet slovenskega čtiva, ker šol kmalu ne bo več imel in ne rabi ne polemik in ne »nerodnih voditeljev«. Če smo kaj zagrešili, smo bili vedno voljni popraviti; star pregovor pa pravi: »Kdor dela tudi zgreši.« in mi nismo izvzeti. Pozdrave in srčna hvala še enkrat! — **Dobravlje.** Financi v krilih da iščejo bombonov po žepih fantov. Ti pa niso od Mussolinija. — **Trst.** Slo v koš! — **Kobariid.** Slo isto pot. — **Rihemberk.** Tudi v koš! — **Kostanjevica.** Recimo, da ste vi Pep-

ček. Pa da čitate o Pepčku v Čuku, kaj bi dejali? Da je prav? Zato pustimo osebnosti in imena na miru. Lahko je res, kar ni laži vme. Včasih pa je škodljiva tudi resnica. — **Hruševje,** kjer imajo tete rute v žepu. Pustimo jih! — **Divača.** O tisti punco pa ne priobčimo, preveč osehao, ta pri mostu fante čaka. — **Osp.** Dekleta hodijo delat službo — v koš! — **Šmihel.** Preosebno! — **Lando!** Isto tako! — **Postojna.** Isto tako. — **Lahke.** Premalo vredno. — **Zadlog.** Čadrg. Slo je v koš. — **Iderček.** Ne morem brati. — **Št. Vid.** Osebno. — **Hruševje.** Osebno. — **Zakonec** pa to: Osebnosti stvari gro z malimi izjemami brez pardona v koš. Kar nočes, da ti drugi storé, ne stori drugim! To imejte za geslo, dopisniki mojil

Širite „Čuka“.

VELIKE ZALOGE PO ZNIŽANIH CENAH

Izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

VELIKANSKA ZIMSKA PRODAJA

V bogati zalogi raznovrstnega zimskega blaga nudimo svojim cenj. odjemalcem zadovoljivo izbero po najnižjih cenah.

Naštejemo nekatere kose:

Brisače »Nido ape«	L. 2.99
Obrobljene žepne rute	„ 0.75
Moške nogovice	„ 0.95
Čajni prtiči	„ 1.25
Cvirnati	„ 2.25
Gobašti	„ 1.75
Kuhinjske brisače	„ 1.90
Obrobljeni prtiči	„ 2.50
Madapolam, m. po	„ 2.50
Švicarska vezena	„ 2.50
Gobaste brisače	„ 2.75
Ženske, črne in barvane nogavice	„ 2.75
„Oxford“ za srajce, m. po	„ 2.95
Domače platno m. po	„ 2.80
„Velour“ za ženske plašče, m. po	„ 22.—
Srajce vezene	L. 8.90

Ženski jopiči, vezeni	„ 3.50
Dvojnito sukno 100 cm, m	„ 4.25
Prehodne preproge, m. po	„ 4.50
Preproge za pred posteljo	„ 4.90
Angleško lahko platno, m. po	„ 3.95
Ženski jopiči	„ 7.90
Vezena spodnja krila	„ 9.90
„Combinouse“ za gospe	„ 14.90
Rjuhe z živim robom	„ 29.90
Posteljna odeja	„ 27.90
Volnena odeja	„ 29.90
Žimnata blazina	„ 49.90
Vezana rjuha za 2 osebi	„ 49.90
Kovtri barvani	„ 59.90
„Doubleface“ za moške plašče, m. po	„ 29.—

Bogata izbira moškega in ženskega blaga. — Najfinejši plašči. — Zametno blago za lovec. — Izgotovljeno perilo. — Gobasta blago za ženske obleke. — Platno razne višine. — Prti in prtiči. — Brisače, Namizno perilo. — Volnene in bombaževe maje. — Preproge. — Zavesa. — Prevlake za mobiljo. — Posteljne odeje vseh mer. — Opreme za neveste, za prenočišča, za zavode, za penzijone, blazine izgotovljene iz žime in volnem.

POSEBNO ČRNO BLAGO ZA DUHOVNIKE. — NEPOSREDEN UVOZ VOLNE ZA MATRACE.

VSAKO BLAGO, KI NE ODGOVARJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE LANKO VRNE.

Na debelo in drobno!

Posebni opusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.